

Stilling for 1½ Aar siden — at Politikassernes Midler indgaar i Statskassen. Jeg skal ikke i dette Øjeblik motivere dette nærmere; den Sag er jo drøftet 2—3 Gange tidligere, og jeg skal henholde mig til de Udtalelser, jeg tidligere har fremsat.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) mente, at ved den Ordlyd, som Afsnittet om Retsreformen har faaet i det konservative Folkepartis Program, var egentlig det private Lovforslag, som vi har fremsat, før dette Program blev udarbejdet og udsendt, skudt til Side. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem i Virkeligheden mener. Naar det ærede Medlem, der ganske sikkert har læst dette Program med hele den Opmærksomhed, det fortjener, ser nøjere efter og ikke blot tager det lille Udpluk, som han maaske havde paa sin Seddel. (*Borgbjerg*: Det var selve Programmet!) Var det selve Programmet? Ja, saa vil det ærede Medlem, hvis han vil være saa venlig at læse en lille Smule videre, se, at der i Programmet kræves hurtigst mulig Gennemførelse af netop det, der staar i vort private Lovforslag, nemlig at den sigtede skal have en Defensor, og at der skal kunne sættes Grænser for Varetægtsarrest. Det ved det ærede Medlem. Men naar det ærede Medlem ved det, saa skulde han ikke skjule det i sin Tale. Det ærede Medlem mente endvidere, at vort Lovforslag ikke afhjælper de alvorligste Mangler, men jeg synes, at de Bemærkninger, som han knyttede til de tre Ting, han fremdrog, ikke var synderlig slaaende. Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den første Justitsminister efter Systemskiftet, det ærede 12te kongevalgte Landstingsmedlem, i Fjor i Landstinget udtalte, at naar han i to Ord skulde sige, hvorfor en Reform af den kriminelle Retspleje var nødvendig, saa var det for at faa Varetægtsarresten indskrænket og formindsket. Naar denne ansete Jurist, som tilmed har været Justitsminister, udtaler dette, saa er det klart, at et Lovforslag, som tager Sigte paa at faa Varetægtsarresten indskrænket og formindsket, det vil altsaa sige: faa forhindret en urigtig Forlængelse af den, maa være en meget væsentlig Reform. Denne Reform, som altsaa spiller en saa stor Rolle for den paa-gældende Mand, tages der jo netop Sigte paa i det af os forelagte Lovforslag. (*Alfred Christensen*: Deuntzer var jo ikke Justitsminister, han var Udenrigsminister!) Ja, det er sandt, det var en anden, der var Justitsminister, men det havde i hvert Fald været uhyre naturligt, om denne Jurist

havde været Justitsminister (*Alfred Christensen*: Og gid han havde været det!). Og gid han havde været det. I hvert Fald, hans Forstand paa disse Sager er der vel ingen, der vil betvivle, vel heller ikke det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds. Men for øvrigt gaar jo vort Lovforslag i Retning af at skride til partielle Reforme, hvilket vi Gang paa Gang i Tidernes Løb har udtalt, man burde gøre, naar man ikke kunde blive enig om den store Retsreform. Og dette er slet ikke noget særligt for vor Gruppe, det er noget, der netop har haft en meget varm Tilhænger i den nuværende Justitsminister — han er jo da Justitsminister.

Det skulde nu glæde mig, om den højt-ærede Justitsminister paa det væsentlige Punkt, jeg før fremdrog, kunde gaa med til at holde fast ved den Overenskomst, som blev truffet her for 1½ Aar siden. Det er givet, at vi, som den Gang deltog i den Overenskomst — og hele mit Parti stemte for Loven i den Skikkelse, som den Gang fik —, føler os bundet til ogsaa nu, naar man i øvrigt finder Tidspunktet for Retsreformens Gennemførelse passende, at stemme for den i den Affattelse, som den Gang fik.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) mente, at det at sætte Tidspunktet for den fuldstændige Gennemførelse af Retsreformen ud til 1919 var at skyde den for langt frem i Tiden. Jeg tror imidlertid, at den ikke kan gennemføres meget tidligere. Bl. a. hviler jo en af Lovene paa den Forudsætning, at Rigsdagsbygningen her skal tages i Brug af Landsretten, Statspolitiet o. s. fr. Dette er en meget lykkelig Tanke. Jeg har — det maa jeg maaske berøre i denne Forbindelse — i de sidste Dage set noget højest mærkeligt i Bladene, nemlig at der indenfor Rigsdagen skulde være nogen Stemning for at blive her og lade Retterne tage Pladsen oppe paa Christiansborg. Jeg vil udtale Haabet om, at denne Stemning, hvis der overhovedet er en saadan, indskrænker sig til at raade hos et Minimum af Rigsdagens Medlemmer, for jeg synes rigtignok, det vilde være et stift Stykke, at man, naar Rigsdagen har vedtaget at opføre en Rigsborg, hvor den udøvende, den lovgivende og den dømmende Myndighed, denne sidste i højeste Instans, skulde tage Sæde, bliver betænkelig, naar Tidspunktet nærmer sig, da denne Rigsborg skal tages i Brug, ved de store Forhold, som man der kommer til at befinde sig under, og synes bedre om de dog virkelig overordentlig trange og smaa Forhold,